

Till läsningen: Sk saknas vid inskriftens början och slut. Alla runor äro säkra. Något under hst:s mitt på 13 i finns i hst:s högra kant en fördjupning, som är naturlig. Bst till 33 a är krokig, bred och djup till höger, där stenen är mjukare. Vissa egendomliga r-, s- och u-former påminna om Vg 157. Anmärkningsvärd är särskilt r. 51, som med säkerhet avser u; ett snarlikt utseende har 43 u. Direkta motsvarigheter finner man även annorstädes, t. ex. U 504.

»Björners uttålkning», som är den äldsta: 10 a, 16 i, 19 a, 27–28 akh, 30 n, 33 k, 48 r. — Ljungströms läsning är densamma som ovanstående utom 13 e. R. 50–51 ha ej kunnat läsas. — Djurklous teckning har . som sk efter 5 i; 13 i är hos Djurklou stungen, sk saknas efter 44 r. Runorna efter 48 b markeras otydliga. — Torins läsning är densamma som ovanstående.

Kafl finns som norskt binamn i belägg från tidig medeltid, ursprungligen med betydelsen »trindlagd person» (Lind). Som tillnamn har det även funnits i Sverige, jfr E. Hellquist, *Fornsvenska tillnamn* (i: *Xenia Lideniana*, 1912), s. 98. Det har som efternamn burits av ägarna till Rosendal i Kärråkra sn, c:a 1½ mil NÖ om Fännesslunda, från mitten av 1600-talet och bakåt i tiden så långt man känner, i varje fall till slutet av 1400-talet. — *Geiri* är känt från ytterligare en sten i landskapet, Vg 187, samt dessutom från fyra östgöta-stenar, Ög 129, 202, 207, 229. Namnet är likaledes belagt i danska källor, och på Island har det varit tämligen vanligt (fisl. *Geiri*). Sannolikt utgör det svagform till det från andra svenska runinskrifter kända namnet *GERR* (bl. a. Vg 61, Ög 169). Ett *Gere* förekommer också som binamn till en lector Lafrens i Oslo, men mannens nationalitet är en smula osäker, måhända ej norsk utan tysk (Lind). — Namnet *bitu* (gen.) är icke förut belagt. Huruvida det är kvinno- eller mansnamn, kan av sammanhanget icke avgöras, men det förre är troligast. Troligen har det varit namn på Kavles hustru.

Ristningen har sannolikt utförts av samme man som har signerat Vg 181.

159. Hällstads sn, Hagahult. Nu i Borås museum.

Pl. 128.

Litteratur: T 107. C. J. Ljungström, Åhs och Wedens härader (1865), s. 57; Fornminnesinventering 1937 (ATA).

Äldre avbildningar: S. Welin, tuschteckning (VFA), träsnitt (i T 107).

Detta fragment av en runsten tillhör Borås museum, inv.nr 7.378. Fragmentet låg 1892 på en jordfast sten vid en åkerkant å torpet Hagahult. Sedermera flyttades det till gården Hov, där det kastades upp på en mur. Då det härigenom löpte stor risk att försvinna, överlämnades det till museet i Borås.

Granit. Storlek 0,6 × 0,55 m. Inskriftssidan har en mörkare färg än de övriga sidorna. Baksidan visar mittpartiet av ett ristat kors, påminnande om korset på Vg 117.

Inskrift:

... **ki sat** ...

5

... *satt*[i] ...

»... satte ...»

Till läsningen: Av 1 k är endast bst bevarad. Efter 2 i är en djup grop, som möjligen tagit bort ett sk. Av 5 t är v. bst djup och tydlig; hst är delvis bevarad i kanten av en flagring.

De två första runorna utgöra sannolikt slutet av ett mansnamn på -*ki* eller -*gi* sådant som *Nakki*, *Banki*, eller *Helgi*, *Illugi*.